

ALFRED MOLINAS, PRESIDENT DE FOMENT

Patró de patrons

La proposta de Foment de crear un traçat alternatiu ferroviari d'amplada europea al llarg de la franja mediterrània torna a posar al dia la figura d'Alfred Molinas, un home que, en les seues declaracions a EL TEMPS, es mostra com un dels més implacables fiscalitzadors del govern en matèria econòmica.

R. Aymerich

Presideix Foment del Treball Nacional, una de les patronals més poderoses de l'estat. Aquest advocat barceloní de 64 anys, especialitzat en dret marítim, ha estat un dels homes clau en l'estructuració de la gran patronal espanyola, la CEOE. A principis dels 70, i per encàrrec d'Andreu Ribera Rovira —aleshores president de la Cambra de Barcelona— participà en el disseny de l'organització empresarial catalana. El 1977, ja des de Foment, jugarà un important paper en la creació de la CEOE.

—¿Va costar molt convèncer els empresaris catalans que calia organitzar-se?

—La preparació, de fet, ens va costar

bastants anys. Vam fer la primera proposta el 1975, en morir el general Franco, i no va ser fins al febrer de 1977 que ho vam aconseguir. Semblava que els de fora volíem envair Foment, però quan es va entendre, la col·laboració va ser fantàstica. L'aleshores president Fèlix Gallardo va ser un exemple de col·laboració, i així molta gent: José Felipe Bertran, que va redactar els estatuts, el senyor Vila-Marsans, etc.

—¿És veritat que la CEOE va ser dissenyada des del Foment?

—Bé, nosaltres vam oferir tota la feina que teníem feta. Amb el nostre president aleshores, Carles Ferrer Salat, vam fer una reunió a Madrid, on ens vam trobar amb tres tendències. Però, és clar, no hi havia ni la preparació ni l'estructura-

ció que portàvem ací. Allà era un canvi absolutament nou, passaven d'un Sindicat Vertical a un nou tipus d'associació. Aleshores, Foment es va retirar de l'àmbit espanyol —perquè teníem socis a tot Espanya—, es limitava a Catalunya i constituïem la CEOE.

—Vostè sempre ha dit que els finals dels setanta van ser molt durs per als empresaris. ¿S'ha acabat, doncs, l'època de «denigració i persecució dels empresaris»?

—Els empresaris van pagar la transició, no només amb els diners i els impostos, sinó també aguantant les bufetades, les bastonades, les investides, les vagues..., que van fer morir milers i milers d'empreses incapaces de resistir vagues d'una setmana o quinze dies. Però aquest ha estat un esforç de l'empresariat per establir la democràcia. Després ja hem pogut explicar que l'empresari era un home qualsevol, no un *hijo de papà*, que l'empresari era un obrer que s'establia pel seu compte i que volia ser el seu propi amo. La majoria d'empreses han començat així. Aquesta és la veritable imatge de l'empresari, i no la d'explotador. Empresari pot ser-ho qui vulgui. La prova, la tenim ara que molts polítics es fan empresaris. Perquè, no ens enganyem, a tothom li agrada treballar i fer diners. Ja

Fardor

NOVETATS **en** LLIBRES!

<p>edicions 62 s/a</p> <p>JOCS AFRICANS Ernst Jünger Venècies, 19. 224 pàgines. «Jünger ens ensenya que la preocupació pel propi jo pressuposa la preocupació pel món sencer. Reuneix en si mateix el monjo i l'aventurer, el moralista i el poeta» (Le Monde).</p>	<p> Editorial Laia</p> <p>BRETANYA, ESMERALDINA Xosé Luis Méndez Ferrín Xosé Luis Méndez Ferrín, premi de la crítica 1987 de narrativa gallega, ara en català.</p>
<p>Edicions BROMERA</p> <p>EL FANTASMA QUE PAGAVA LLOGUER Henry James Col·lecció «A la lluna de València», 4. La por i l'atracció unides. Una casa intrigant i solitària on, puntualment, es paga un arrendament molt especial.</p>	<p>EDITORIAL EMPÚRIES</p> <p>EL MODERNISME Selecció de textos Jordi Castellanos Col·lecció Les Naus d'Empúries. Panorama d'un moviment decisiu en el camp polític, estètic i literari.</p>
<p> GREGAL LLIBRES consorci d'editors valencians s.a.</p> <p>TEORIA DEL SOMNI Emili Rodríguez Bernabeu Col·lecció Gregal poesia, 19.</p>	<p> LA GALERA, S. A., EDITORIAL</p> <p>LES ALES ROGES Miquel Rayó i Ferrer Col·lecció Els Grumets de la Galera. Premi Josep-M. Folch i Torres, 1987. Presentació: Xavier Pastor, president de Greenpeace, Espanya. Il·lustracions d'Ismael Balanyà.</p>
<p> EDITORIAL TRES I QUATRE</p> <p>TREBALLS DE SOCIOLINGÜÍSTICA CATALANA, 7 Articles d'Antoni Ma. Badia i Margarit, Albert Bastardas, Gentil Puig, Joaquim Torres i Francesc Vallverdú</p>	<p> curial</p> <p>DICCIONARI ETIMOLÒGIC I COMPLEMENTARI DE LA LLENGUA CATALANA VOL. VIII: SOG-UX. Joan Coromines</p>
<p> Edicions Proa</p> <p>POESIES Ramon Llull Biblioteca universitària, 8. Edició a cura de Josep Romeu i Figueres 128 pàgs. 1.800 pts.</p>	<p> EOLIP</p> <p>VALÈNCIA, VALÈNCIA! Ramon Macià Narrativa, 2. 186 pàgs. La novel·la dels colonitzadors de les terres valencianes de fa 750 anys, i dels actuals descendents.</p>

s'ha vist que l'empresari no és un *coco* ni un *buitre*, sinó que és una persona normal i corrent. Qualsevol pot ser empresari, qualsevol que tingui valor i diners, els seus o els de la seva sogra...

—*Foment va ser també la primera patronal europea que es va plantejar d'intervenir políticament en unes eleccions...*

—Va intervenir políticament, però a banderes desplegadas, a la llum del dia. Jo entenc que una patronal ha de procurar pels interessos de la seva gent, però no pot ser maniobrera. En un moment determinat, uns partits van fer plantejaments de canvis estructurals de la societat, i nosaltres vam haver de sortir en defensa del que nosaltres enteníem que era una estructura social. No vam defensar mai un partit, mai. Sols vam dir que alguns defensaven un model de societat que en l'empresa privada no es podria desenvolupar. I fixa't que el temps ens ha donat la raó. Avui dia, el partit del govern, que en aquells moments defensava posicions diferents, defensa avui la lliure empresa, l'economia de mercat.

—*¿Vostè va assistir a la XII Trobada Costa Brava?*

—No, he llegit el que diu la premsa, de manera fraccionada, però pregunta, pregunta...

—*¿Què pensa de les paraules del ministre Carlos Solchaga sobre la «inhibició dels empresaris»? ¿Que potser han canviat les tornes?*

—Miri, moltes vegades es fan enfocaments a partir del que han dit els altres. Nosaltres sempre hem dit que el govern s'inhibeix de molts problemes. El govern juga ara a política exterior, que és molt bonic, molt agradable, però aquí continuen sense funcionar els telèfons, les empreses no es poden engrandir perquè no tenen línies telefòniques, no tenen fax ni tèlex. El correu no funciona. I el comerç es basa en la comunicació. La seguretat social no funciona. La prova és que cada dia més gent paga la seva medicina privada. Els impostos puguen d'una manera que s'intenta tapar, però els empresaris paguen cada any sous que estan per damunt de la inflació. El deute públic continua pujant, per damunt de l'IPC o del PIB. ¿On anem?...

—*Però, perdoni, el decret sobre ocupació juvenil —per posar un exemple— era una cosa que vostès demanaven de fa anys...*

—Home, això crea una experiència pre-matrimonial. L'empresari coneix l'empleat, i gairebé entre un 60 i un 70% dels joves contractats queden després com empleats... Això permet servir les comandes, anar a buscar nous mercats. Això fa remuntar la moral i produeix la represa, però tot això és un esforç de l'empresari. Perquè tota la creació d'ocu-

pació que fa l'estat només són buròcrates. Els llocs de treball els crea la petita empresa que comença. Catalunya i tota la franja mediterrània és un país de petites empreses, de mitjanes empreses, això és el que s'ha de fomentar. Però ens estan escorçant a impostos. Crear una empresa costa més de cinquanta-dos tràmits. No, no, som nosaltres els que demanem que el govern tingui una política coherent, que no canviï el calendari laboral ara sí ara no...

Segons Molinas, mentre que el govern juga a política exterior, serveis com telefònica, sanitat i correus continuen sense funcionar.

—Però, pel que sembla, en l'evolució dels diferents governs del PSOE es nota que els estan donant la raó a vostès.

—No és que ens doni la raó a nosaltres. Nosaltres defensem i defensàvem el que s'estava fent a Europa. I el que els mateixos partits socialdemòcrates ja defensaven. No ens inventem res, estem immersos en el món occidental. El que no podem fer és ser un ranxo a part, no podem ser un país de nivell centrafricà... Aleshores, el que nosaltres fem és guanyar temps, estalviar diners, veure per on va l'evolució mundial. No és que el govern accepti les nostres teories. No són teories empresarials, són teories occidentals.

—Vostè deu saber que els sindicats preparen mobilitzacions per al pròxim 14 de desembre.

—Sí, però és que els sindicats no han evolucionat en el sentit que ho han fet els sindicats europeus. Els sindicats europeus són cada vegada menys reivindicatius i més de serveis. No pots defensar l'exclusiva del sindicat, que només representa una petita part de la societat, que és justament aquella que té un treball i que cada dia vol estar millor... Miri, tots estem en la mateixa barca i els sindicats es pensen que tenen la seva barca. És la barca del país, on som tots. I el govern ha evolucionat més que no els sindicats.

I nosaltres evolucionem cada dia. Sortim contínuament a fora a veure què passa. Anem sempre un petit pas per davant dels altres, aquest és el tema...

—¿Vostès com valoreu les actuals polítiques de l'administració a l'entrada d'empreses estrangeres?

—Anem cap a una Europa sense fronteres, i per tant, ens hi hem d'acostumar, hem de provar les nostres forces. L'important és que les empreses que vinguin ho facin dins d'un programa. Aquí a Ca-

talunya està bastant aconseguit, bastant controlat. S'ha creat un petit entorn de formació, de petites empreses, de laboratoris d'assaig. El nostre repte per al 1993 és que nosaltres podem ser la reserva de peonatge no qualificat d'Europa o el planter de jovent qualificat que es reparteixi per tot Europa. El que no es pot admetre perquè sí és un colonialisme econòmic, que és el que hem tingut des de l'entrada dins la CEE, la riada d'empreses que han vingut a invertir, fonamentalment, en xarxes comercials. Donem facilitats a la nostra gent perquè pugui comprar xarxes comercials a l'exterior. Que es faciliti el comerç en totes dues direccions. Equilibri és el que demanem.

—El tèxtil és potser el sector que ha rebut menys inversions estrangeres de tot. Tot just s'acaba de signar un conveni amb Portugal que pot empitjorar encara més la situació dels sectors. ¿Quina opinió té del tema?

—Sí, però nosaltres ja hem fet amb Portugal el que han fet les empreses europees aquí. Ja hi ha empreses d'ací que han comprat empreses allà, ja ho portem fet per endavant. Més preocupant són les empreses d'orient o d'extrem orient, que no les portugueses. A mi el que em preocupa és que aquestes coses no s'hagin dialogat abans. Els polítics determinen

l'oportunitat política del moment, però de l'oportunitat econòmica i estructural, n'hem de parlar prèviament. Cosa que fa que ara piquem de peus a terra perquè, una vegada més, no se'ns ha escoltat ni se'ns ha consultat.

—Vostès acaben d'iniciar en els darrers dies una campanya sobre la necessitat d'un amplada de via internacional per a la franja mediterrània. ¿Per què s'han llançat a una campanya d'aquest tipus?

—Nosaltres, com a Foment, donem informacions sobre els avantatges no sols de l'amplada europea, sinó dels avantatges de fer un traçat independent de l'actual. La línia més productiva d'Espanya és la que va des de la frontera francesa fins al sud de l'estat pel Mediterrani. Aquesta és la zona bàsica, la més atractiva per als estrangers, és la que tindrà un desenvolupament permanent. Nosaltres estem a favor de l'amplada de via, amb tot el que representa, que entrin trens de fora i que puguin sortir els nostres. I per tant, que tinguem unes comunicacions més fluïdes, que puguem evitar la congestió de l'autopista per la Jonquera. El que cal és, doncs, adequar els aeroports de Barcelona, de València i d'Alacant, que siguin aeroports de veritat, internacionals. Que no es dupliquin inversions, com es parla de fer una autovia al costat de l'actual entre València i Alacant. Potser val més la pena d'accelerar la comunicació amb Madrid, ara que hi ha diners, al Ministeri d'Obres Públiques, que no fer de nou ric.

—Però el sorprenent de la seva proposta és que sigui una línia privatitzada. ¿Fins a quin punt l'empresari mediterrani estarà disposat a finançar una obra d'aquest tipus?

—A veure, parlem-ne. Si València i Catalunya estan en una situació privilegiada és perquè s'hi van fer autopistes de peatge. Si no haguéssim tingut això, els camions que surten de València o d'Alacant per anar fins al cor d'Europa, no serien competitius, perquè les nostres mercaderies no arribarien ni en la forma ni el temps deguts.

Si en aquell moment sabem que molta gent va respondre a la iniciativa, si en aquest moment en què les accions d'autopistes s'han posat a la venda i la gent s'hi ha abocat a comprar-les... ¿per què no fem el mateix que fa el món occidental, que és privatitzar els sistemes de transport? Anem fent coses mixtes. Als Estat Units, companyies privades de transport ferroviari —amb la mateixa xarxa que França— guanyen diners mentre que França en perd en quantitat. Si es diu que Iberia, l'any que ve o quan sigui, vendrà part de les accions, doncs, ¿per què no agafem aquest mateix camí en les xarxes de transport? □